

L'ALT EMPORDÀ

Text > JOAN FERRERÓS

Habemus exorcistam! | *Annuntio vobis gaudium magnum: Habemus...*! No som el cardenal protodiaca, però sí que a l'Empordà ha causat fonda satisfacció que el pastor diocesà, l'Excel·lentíssim i Reverendíssim Senyor Pardo, per delegació del papa Francesc, hagi nomenat el rector de Roses i Palau-saverdera, mossèn Josep Puig Bofill, primer exorcista de la diòcesi de Girona. Ara som una comarca (encara més) distingida. Amb tot, el bisbe de Roma, que era vist amb simpatia pels parroquians més cristians i per molts gentils, ha demostrat que a aquesta decisió inesperada només li faltaven les evidències clarobscuras del paper del Vaticà amb això de la pederàstia sacerdotal... En fi. Dos exorcistes s'han fet cèlebres: un de veritat, mossèn Gabriele Amorth, mediàtic a Itàlia (llibres, ràdio, televisió) i amb dècades d'exercici a Roma, i un de mentida, l'interpretat per Max von Sydow a la pel·lícula homònima. Segurament les expectatives exorcístiques del rector de Roses seran més modestes: de tràmit, com el nomenament.

A buscar francesos | La iniciativa es diu *Figueres, as you like!* / *Figueres, comme vous l'aimez*. En efecte, aquest estiu l'Ajuntament ha noliejat autobusos per anar a buscar (i tornar) francesos frontera enllà, a les platges de Canet i Sant Cebrià, i a Perpinyà. Un èxit: tant, que el tan «dependent» diari *L'Indépendant* ha publicat queixes de polítics i ràbia de comerciants per, diu literalment, «apropiació de clientela». Des de Figueres els han proposat de practicar, ah!, una sinèrgia que consisteix a compartir l'autobús... i les despeses per oferir als empordanesos el servei invers: visitar els llocs on recull els que baixen per comprar, veure museus i sobretot dinar. Perquè al Palau del Vent, pel preu a casa seva d'un mediocre *plat du jour* (*boissons non comprises*), tenen un menú de qualitat (saben molt bé on els cal asseure's) amb primer, *plat de résistance*, postres, vi i aigua, i a vegades, cafè.

Puig de les Basses | La presó de Figueres manté la popularitat mediàtica. Quan es va estrenar ja feia dos o tres anys que era acabada, però per un assumpte «polític» de papers no es podia obrir, malgrat que costava un dineral de manteniment. Quan es va estrenar, els mitjans van indignar *il popolo minuto e il popolo grasso* mostrant les excel·lències de l'interior, de les quals la cèlebre piscina és la cirereta, sense oblidar la climatització de les aules que no tenen els instituts públics, la munió de pantalles de plasma escampades per tota la casa, els gimnasos, etc. Ara, des que l'Estat hi ha castigat la consellera ostatge Dolors Bassa, cada dimarts s'hi reuneix una gentada a l'exterior. Van començar set persones acomboiades per Consol Rovira, i darrerament els pelegrins han estat cap a tres mil. Hi sopen i canten, hi convoquen músics, gegants, tractors, ciclistes...

>> Moments previs al sopar davant la presó de Figueres el 14 d'agost. (Font: RÀDIO CAPITAL)

EL BAIX EMPORDÀ

Text > PURI ABARCA

«Salvar» la Costa Brava | L'agost passat, col·lectius ecologistes i particulars

van presentar a Pals la nova plataforma SOS Costa Brava. L'objectiu, lluitar contra els projectes urbanístics que encara es tramiten en diferents punts del litoral gironí. En el passat, moviments d'aquest tipus van aconseguir aturar l'expansió del formigó i el totxo en indrets que, gràcies a aquestes accions decidides i tossudes, encara mantenen el patrimoni natural. Penso, per exemple, en la cala del Crit, a Mont-ras (el projecte de construir-hi un port va propiciar la creació, el 1981, del Grup Promotor contra el port del Crit i, posteriorment, de la plataforma Salvem el Crit). O en el paratge de Castell, a Palamós (la lluita ecologista en contra de la urbanització que s'hi preveia va començar l'any 1992, amb la constitució de Salvem Castell). Sense aquests col·lectius, probablement, un vol d'ocell ens mostraria una Costa Brava molt més atapeïda del que està ara i hàbitats sencers haurien desaparegut.

Ara bé, sobre tots aquests processos que amenacen el territori hi ha molts matisos i qüestions a tractar. Què passa, per exemple, quan un ajuntament hereta un projecte dels anys en què encara s'aprovaven salvatjades urbanístiques i hi ha de fer front cenyint-se a la legislació vigent? Complicat. Les empreses a les quals es va permetre tirar endavant aquests projectes no pensen, evidentment, gastar-s'hi ni un euro per indemnitzar els propietaris amb terrenys adquirits, i els ajuntaments afectats s'haurien d'endeutar fins al capdamunt per poder revertir la situació. Com es pot solucionar? Doncs bé, sens dubte s'hi ha d'implicar més d'una administració; els ajuntaments sols ho tenen difícil. I l'Administració, amb majúscules, s'hi ha d'implicar posant per davant els criteris de soste-

>> Logotip de la plataforma SOS Costa Brava. (Font: IAEDEN)

nibilitat que calguin. La constitució de plataformes com SOS Costa Brava demostren que a la societat, en general, no li agrada que li malmetin el territori. Cal escoltar els crits d'alerta, no fos que féssim tard.

La música «hiberna» | Passat l'estiu, molts grups, cantants, cobles i formacions musicals diverses es veuen obligades gairebé a hibernar fins que torni el bon temps i les programacions de festivals i festes majors els facin sortir dels seus caus per poder complaure tothom; això sí, a ritme vertiginós (avui aquí, demà allà i demà passat, encara més lluny). Hi ha algunes programacions estables al llarg de l'hivern, però són poques i de curta volada. Les coses en aquestes contrades són així. Però no seria una bona aposta que molts d'aquests intèrprets trobessin espais suficients també a l'hivern per poder oferir-hi les seves composicions? La comarca és molt rica en expressions musicals i fer-les hibernar no és bona cosa. És clar que no es tracta de programar maratons com les de l'estiu (els intèrprets també necessiten temps per refer-se), però un xic més de dinamisme en aquest àmbit seria ben rebut. O és que les havaneres només són per a l'estiu, per exemple? La gent de mar, en cantava tot l'any...

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Compren el volcà de Santa Margarida | La Conselleria de Territori i Sostenibilitat i la Diputació de Girona han comprat el volcà de Santa Margarida, una finca d'unes 12 hectàrees, dins del municipi de Santa Pau. És un dels més significatius de la zona volcànica de la Garrotxa per la morfologia circular del cràter, molt poc habitual als volcans de la zona, amb uns 350 metres de diàmetre i prop de 70 metres de fondària. En tindrà la gestió el parc natural, i d'aquesta manera s'acaben els maldecaps que als anys setanta vam tenir molta gent, quan s'especulava amb l'exploració minera de les gredes i més tard amb una gran urbanització i equipaments esportius dins del cràter. La resposta ciutadana va parar uns projectes que haurien fet malbé aquest con, que a

dins allotja una capella d'origen romànic dedicada a la santa que dona nom al volcà. Ara la preservació n'està assegurada, així com les millores necessàries per reordenar l'ús públic i evitar-ne l'erosió, accions imprescindibles per a la sostenibilitat de l'entorn.

>> El volcà de Santa Margarida.
(Font: ACGAX. SERVEI D'IMATGES. FONDS DE L'AJUNTAMENT D'OLOI. EDUARD MASDEU JORDÀ)

50è aniversari d'una institució social | L'any 1968, Joan Sellas Cardalús va fundar a Olot el patronat que portava el seu nom, i que tenia per objectiu fer una escola d'educació especial. Els inicis, molt humils, van ser als baixos de l'hospital de Sant Jaume, amb vuit alumnes discapacitats i dos mestres. Es va fer un edifici nou, que es va anar ampliant en diverses fases, amb el nom d'Escola d'Educació Especial Joan XXIII, ara amb un altre nom, Integra, que ofereix atenció a unes 450 persones cada any i que disposa d'un equip de 84 professionals. Durant aquest 2018 s'han fet diversos actes per donar visibilitat a la institució, molt arrelada a la comarca per la llarga trajectòria i la bona feina feta durant tot aquest temps.

Nou centre de dia i residència a la Vall d'en Bas | Una obra que va començar fa deu anys, i que n'ha estat una bona colla aturada, finalment s'ha convertit en una realitat. Es tracta d'un centre social que té una doble missió: de centre de dia per a seixanta persones i de residència per a gent gran per a quaranta-dues, que podrien ampliar-se. El complex s'ha batejat amb el nom de Mirador del Puigsacalm, un nom ben poètic i que fa justícia a la ubicació de l'edifici i a l'entorn privilegiat on es troba, just a sota d'aquesta muntanya emblemàtica de la zona.

L'alcalde del municipi fa èmfasi a crear un model d'atenció a l'usuari que ofereixi un seguit de serveis amb l'objectiu de fer l'estada com més agradable millor als usuaris.

EL GIRONÈS

Text i fotos > DANI VIVERN

Optimisme, oi tant! | Els gironins tenim resiliència. Traduït del llenguatge políticament correcte: devem ser molt mesells. Perquè no s'explica, altrament, haver estat tant de temps fent cua per les obres del pont del Dimoni. El nom del diable associat a estructures indica la possibilitat llegendària que el dimoni les fes en una sola nit. Potser ha calgut invocar el Maligne per acabar el pont d'una vegada? Calma, siguem optimistes. Com ho són els que, amb una fe commovedora, preparen la senyera i la samarreta de reivindicar per anar, un cop més, a Barcelona (escric això abans de l'11-S) a fer pinya i potser a rebre'n alguna. Perquè els ànims estan molt excitats. I no solament per la política, sinó pels abusos inherents als temps que vivim i per la desídia de l'Administració davant de la constant degradació del civisme i de la convivència. A Sarrià de Ter, els veïns estan tips de la pudor i dels sorolls generats per la indústria paperera, un fenomen recurrent al poble. A Girona, la mendicitat (cada vegada més descarada i agressiva) hi deixa un rastre diari. Els contenidors són buidats sistemàticament, i el seu voltant ple de deixalles en dona fe, mentre que els irritants bufadors de fulles tardorals hi posen els decibels en ús. Passejar pel centre equival a esquivar bicicletes, representants d'ONG i pidolaires que atracallen el vianant. I els robatoris a domicilis i atracaments en ple dia (sector estació d'Olot i parc Central) hi proliferen de manera alarmant. Tan alarmant com que uns individus conegudíssims de la policia i amb un historial delictiu colossal colpegin una dona de Girona al garatge de casa seva, se l'enduguin en el seu propi vehicle i només per un cop de sort se la pugui rescatar, al cap de sis hores d'infern, a Barcelona. El fet que la víctima sigui la meva dona només afegeix un punt

extra de dramatisme al relat. Això sí, siguem optimistes.

En paper, si us plau | Però la vida continua. Faran una gran carpa en forma d'igllú a la carretera de Barcelona per acollir «espectacles culturals», diu el diari. Només faltaria que fossin «no culturals»: potser boxa, mítings polítics? A Celrà, ja fa temps que la cultura té una acollida digna. Ara mateix, però, el municipi no té clar el futur de la Connexió Papyrus, un projecte de recollida i redistribució de llibres usats que des de l'any 2009 ha atret molts visitants els dissabtes. Potser canviarà d'ubicació? A Llagostera, el 2011, l'entitat Can Toni de les Eugues es va constituir amb el mateix objectiu. Ja ho deia Isaac Asimov fa quaranta anys: costarà aconseguir que les persones que estimem els llibres deixem el paper per abraçar els formats electrònics. Cal aplaudir, però, la digitalització de 1.603 pergamins originals del monestir de Sant Daniel, datats entre els segles x i xvii, que ha efectuat la UdG.

>> Obres a banda i banda del carrer Güell per fer els accessos al pont del Dimoni.

De llibres i d'anys | L'any passat fèiem referència als cinquanta anys del Premi Bertrana. D'aquella efemèride ha nascut un llibre que repassa any per any els premis literaris gironins, i que alhora recupera els fets més transcendents que, des de 1967, han definit l'evolució del món, de Catalunya i, sobretot, de la ciutat de Girona. Editat per la Fundació Privada Prudenci Bertrana, i redactat pels periodistes Pau Lanao i Miquel Torns, aquest volum recull vivències, anècdotes, declaracions i confessions de literats, polítics, periodistes i editors que han estat els protagonistes directes o indirectes dels guardons. Creats amb voluntat reivindicativa de la llengua i del país, les circumstàncies encara en fan vigent aquesta característica.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

Neolítics a la Draga | El Govern ha declarat el poblat neolític de la Draga de Banyoles Bé Cultural d'Interès Nacional. Amb les obres prèvies a les olimpíades s'hi van trobar unes restes que, amb el temps, s'ha demostrat que foren un poblat neolític datat entre els anys 4324 i 4900 aC. Una part del jaciment és sota l'aigua de l'estany. Són uns 400 anys de poblament continuat que es va acabar, tal vegada, per un esgotament de recursos. La durada d'aquest assentament és un dels elements singulars del jaciment, com també és excepcional que sigui un dels més antics de l'Europa mediterrània. Per declarar-lo Bé Cultural d'Interès Nacional s'ha tingut en consideració que el jaciment ha esdevingut un referent internacional gràcies a la gestió que s'hi ha fet, que ha combinat perfectament la recerca científica i la difusió del període neolític a través de múltiples recursos, com ara les reconstruccions o l'arqueologia experimental.

Neandertals a Roca Forada | Encara que no ens ho pensem, els pagesos de la comarca tenen un paper clau en la història del país: des d'en Morgat (que d'una llaurada va fer néixer l'estany) fins a pagesos anònims les relles dels quals han topat amb més d'un vestigi del passat. Un d'aquests pagesos, cap al 1980, va trobar unes pedres rares al seu camp: eren restes prehistòriques. Després d'anys de provatures, ara en fa cinc que, amb el suport de l'Ajunta-

ment de Fontcoberta, s'ha excavat la zona de Roca Foradada, on s'ha confirmat l'existència d'un assentament estacional, de límits no precisos encara, a l'aire lliure. Les restes trobades els darrers trenta anys han demostrat que ara fa entre 80000 i 40000 anys s'hi va establir una comunitat de neandertals. Les darreres intervencions, realitzades sota la direcció d'Alfons Díaz i Albert Aulines, han convertit aquest jaciment en un referent en l'estudi de les estacions en superfície a l'aire lliure de la comarca. L'espai ha estat inclòs en l'itinerari cultural de la platja d'Espolla, acabat d'inaugurar. Dos plafons explicatius (un amb magnífics dibuixos de Quim Bou) ajuden el visitant a entendre què està veient i a no sentir-se com un pagès que troba pedres rares o com uns excavadors preolímpics que es pensen que han ensopegat amb un canyet qualsevol.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Lloret: Ribalau recuperat | Constantí Ribalau i Vert (1888-1952) va ser un lloretenc que va anar de jove a l'Havana, va treballar a la taverna La Floridita dels germans Sala Parera i va tenir de company Miquel Boadas Parera (1895-1967), fill d'emigrants que ja havia nascut a Cuba. Ambdós van fer famosa aquella cocteleria. Boadas, al cap d'uns anys, tornà a Catalunya i va crear el Boadas Cocktail Bar, una autèntica institució a la ciutat comtal. Ribalau, a l'Havana, va tenir un client excepcional, Hemingway, que va ser un entusiasta dels seus daiquiris i el va

>> Un moment de la visita guiada del 10 d'agost al jaciment de Roca Foradada. (Autors: MARTÍ XARGAY)

fer sortir, fins i tot, a les seves novel·les. Constantí Ribalaigua encara és, molts d'anys després d'haver mort, una figura nacional. A Lloret se li va dedicar, fa uns anys, un carrer. La celebració de les darreres fires dels Americanos ha potenciat el record d'aquests personatges. En particular, els historiadors David Barba i Montserrat Egea i el periodista Ramon Vilaró han establert sòlids vincles amb l'Havana i han fet diversos viatges a Cuba. Un primer resultat ha estat la vinguda a Lloret, aquest estiu, de Jorge Ribalaigua, fill del bàrman, amb la seva senyora, i del *maestro cantinero* Julio Cabrera. S'està gestant una moguda reivindicatòria que serà una bona propaganda per a Lloret de Mar.

>> *Exhibició del maestro cantinero Julio Cabrera a la terrassa de l'hotel Delamar, amb la creació dels nous còctels Delamar i Bella Dolores. (Autoria: MARIA ASSUMPCIÓ COMAS)*

Blanes: reforma viària | La primera població de la Costa Brava que hom troba així que es passa el riu Tordera ha eixamplat el vial principal d'accés (la carretera GI-682) venint de Barcelona, entre l'anomenada rotonda dels focs artificials i la cruïlla d'accés al Mas Borinot i altres urbanitzacions. I no solament s'ha doblat la calçada i s'han obert, a la vegada, vials paral·lels de serveis, sinó que el que fins fa poc era un terreny desnivellat i ple de material d'enderroc, situat al costat de la carretera del cantó de migdia, en un tres i no res s'ha convertit en un espai planer on han emergit naus industrials, supermercats i algun centre docent. Blanes ha renovat, doncs, un dels accessos principals i presenta, pel cantó de ponent, una imatge nova d'acord amb un urbanisme modern que prescriu la zona i n'agilitza el pas.

Santa Coloma de Farners: castells | No ens referim al de Farners, que fa guàrdia a la capital de la Selva. Fem

alusió a la gent entusiasta que s'es-tà organitzant perquè la ciutat tingui també una colla castellera. És ben cert que aquesta faceta del nostre folklore va guanyant adeptes al llarg de tota la geografia catalana, fins i tot on, per tradició, no hi havia hagut mai castells. No debades estan de moda les activitats de risc. Gemma Ordóñez, que viu a Santa Coloma des de fa uns deu anys i que tenia l'experiència d'haver format part dels castellers de Sant Boi de Llobregat (la seva ciutat originària), dels de Cornellà de Llobregat i de la colla universitària Arreplegats, ha començat a crear el clima adient i ja hi ha més de cinquanta colomencs que es volen constituir en entitat, que cerquen local i que fan els primers assajos de castells humans.

LA CERDANYA

Text i fotos > SANDRA ADAM

La plaça de Barcelona es renova |

Un dels accessos més concorreguts de Puigcerdà és la plaça de Barcelona. Es tracta d'una confluència de carrers, que fins ara tenia poc encant malgrat tenir molt potencial, sobretot pel seu patrimoni arquitectònic. Així doncs, aquest darrer estiu l'Ajuntament de Puigcerdà i la Diputació de Girona van inaugurar la remodelació d'aquesta plaça: pavimentació nova, incorporació d'arbrat, mobiliari urbà nou i embelliment de l'illot central amb una font encarregada als artistes locals Ernest Altés i Albert Tàpias. Aquesta escultura, de nom *Aquae*, presideix el centre de la plaça i està envoltada de vegetació. Destaca pel contrast dels materials locals, que vinculen l'obra directament amb la comarca: granit i ferro s'entrellacen amb l'aigua que brolla de les roques. Aquesta nova urbanització de la plaça ennobleix una de les entrades del poble i permet que destaquin dos dels edificis més emblemàtics de la vila: el Casino Ceretà i la Casa Gran. A més de ser una bona inversió en art, l'eixamplament de les voreres permet una unió més fluida entre el barri de l'Estany i el nucli antic de la vila.

Llivia cedeix el protagonisme a l'església parroquial | Durant aquest darrer mandat, l'Ajuntament de Llivia

ha seguit invertint en l'arranjament de la vila i l'augment del seu patrimoni cultural. Al castell habilitat per a les visites, cal afegir-hi els treballs d'excavació que es duen a terme a la part baixa del turó, on s'ha pogut localitzar el fòrum romà, just a tocar de l'església. Aquesta intervenció ha estimulat la creació d'un projecte de millora de l'espai que envolta l'església de Nostra Senyora dels Àngels, ja que ara mateix queda amagada rere els arbres i tant l'accés per les escales com el voltant de l'edifici estan força degradats. El projecte de millora preveu crear una zona enjardinada davant l'església i la millora dels accessos. L'objectiu final serà donar més visibilitat i protagonisme a l'església, així com unir aquest espai amb el del fòrum romà, on actualment treballen els arqueòlegs. Així doncs, Llivia segueix estudiant el seu passat i compartint el seu patrimoni cultural i arqueològic amb tots aquells que s'hi acosten.

>> *La plaça de Barcelona i la Casa Gran de Puigcerdà.*

EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT

La música, preponderant | De les moltes i variades activitats (Clownia, Mercat del Comte Arnau, Mercadal del Comte Guifré, Campelles Emociona, caminades nocturnes, exposicions d'art, cicles de conferències, esbarts, festes majors, etc.) que s'han dut a terme a la comarca al llarg del trimestre estival, hi té un paper preponderant la música, de bracet de cinc esdeveniments ja plenament consolidats, tant per la durada en el temps com per la qualitat de les programacions que ofereixen, i que tenen per marc les poblacions de Ripoll,

cròniques

Sant Joan de les Abadesses, Camprodon i Ribes de Freser. Seguint el mateix ordre de citació, a Ripoll s'ha celebratenguany la trenta-novena edició del Festival Internacional de Música coincidint amb el Curs d'interpretació musical, amb un doble objectiu: potenciar les joves promeses del futur de la música catalana i oferir un ventall de concerts prou ampli per tal d'interessar i atreure el màxim de públic assistent possible; els escenaris han estat (depenent del tipus de concert) el monestir, el claustre i l'església de Sant Pere.

Festival del Comte Arnau | Pel que fa a la vila de les abadesses, s'hi han representat els diferents actes que componien la vint-i-tresena edició del Festival del Comte Arnau, i que de manera esglaonada al llarg dels caps de setmana del mes de juliol han commemorat la damnada figura del mític comte. La conferència que dictà el director del Museu de la Música de Barcelona, Jaume Ayats, «La cançó del comte Arnau: el cor de tota una mitologia catalana», donà el tret de sortida al cicle arnaldià. Les altres activitats foren *El vol de l'home ocell, un musical de llegenda*, dirigit i escrit per Joan Gallart i amb música del grup Sangtraït; la companyia de dansa contemporània La Factoria Mascaró va representar l'espectacle *La Via Crucis*, i finalment el grup The Rusties Blues Band van oferir als assistents un concert-documental sobre la història del

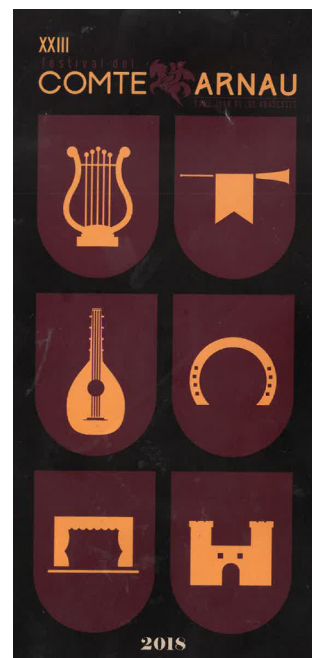
blues, *Viatjant pels camins del blues*, en què estrenaren un blues sobre el comte Arnau.

Un altre festival de qualitat i prestigi consolidats és la trenta-tresena edició del Festival Isaac Albéniz de Camprodon a l'entorn del músic camprodoní i la seva monumental *Suite Ibèria*, que ha atret i atrau figures de primer nivell de l'àmbit pianístic. Enguany cal destacar-ne la canadenc Anastàsia Risikov, guanyadora del premi com a millor intèrpret d'Albéniz en el concurs Maria Canals 2017; els pianistes Carles Lama i Sofia Cabruja, components del Piano Duo, i José M. Duque, que oferí la integral de la *Suite Ibèria*.

Maria del Mar Bonet a Camprodon

I sense moure'ns de Camprodon i a més a més del Festival Isaac Albéniz, la dinovena edició del Festival de Música de Camprodon, amb cinc concerts repartits en cinc poblacions diferents: Camprodon, amb un recital memorable de la cantant Maria del Mar Bonet; Sant Pau de Segúries, amb el grup Gospelbreathe i el seu repertori de gòspel contemporani; Molló, que va acollir les peces del disc *Nua*, de la cantant Judit Nedermann; Llanars, amb un cartell triple: Kepa Junquera, les percussionistes basques Sorginak i el grup Tururut Bonaigua, i finalment, Vilallonga de Ter, amb el grup Les Violines, que van oferir el seu espectacle *Quatre estacions*. I per acabar aquest periple mu-

sical de l'estiu ripollès, la Vall de Ribes va desplegar el festival Romànic en Viu, amb concerts de format reduït però de qualitat indiscutible a les petites esglésies dels termes de Toses i Planoles. Pot sorprendre, d'entrada, que una comarca com la del Ripollès disposi d'aquesta diversitat i qualitat d'oferta musical, però no sorprèn tant si es té en compte la gent que discretament i constantment hi treballa amb dedicació al llarg de l'any. És per pensar-hi.

>> Cartell del vint-i-tresè Festival del Comte Arnau. (Font: AJUNTAMENT DE SANT JOAN DE LES ABADESSES)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > CARLA LLOBET

Mai abans havia sentit parlar de Lausana. De Ginebra, Berna i Zuric, sí, però no de la capital olímpica. Vaig arribar-hi acompanyada de patins d'hoquei, de raquetes de tennis i de roba d'anar a córrer, però ignorava que les anelles olímpiques ens donarien la benvinguda. Lausana acollirà el 2020 els primers Jocs Olímpics d'hivern de la Joventut. La ciutat desprèn esportivitat i et genera unes ganes boges de saltar obstacles, de pedalar, d'arribar lluny en el menor temps possible, de posar-te a prova amb nous reptes i penjar-te la medalla del triomf.

El Comitè Olímpic Internacional (COI) és a Lausana, i els qui venim de Catalunya ens enorgullim de recordar Barcelona 92 i, també, Joan Antoni Samaranch. Viure a Lausana em fa sentir més a prop de casa meva. Passejo pel parc del costat del llac Léman i els panells m'indiquen que puc anar cap a l'estadi Joan Antoni Samaranch. Tot seguit, hi ha l'edifici dels Estudis Olímpics, amb una catalana al capdavant. A més, la segona espasa del COI és de Manresa i a les fede-

racions esportives internacionals hi ha gent de Barcelona, Sant Cugat, Girona, Lloret de Mar...

També hi trobem el Centre Català de Lausana i Ginebra, que fa cinquanta-cinc anys es va fundar com a Casa Nostra de Suïssa i acollia els catalans que buscaven noves oportunitats. Sembla que, d'alguna manera, la història es repeteix. No tinc paraules per descriure la sensació d'orgull que em produeix el nostre poble. Pel llegat, la història, la força, la cultura, la gent i la seva empenta. Cada vegada ens donem a conèixer més fora de les nostres fronteres. És bonic parlar amb persones que són al rovell de l'ou del mapa europeu, com hi són els suïssos, però que no entenen diferents realitats com la nostra en termes polítics, econòmics, culturals, socials, sentimentals, tradicionals o fins i tot esportius. Com diu un bon company meu de viatge, els catalans emigrats som els que fem millor política fora del país. Aquí som benvinguts, reconeguts, estimats i recordats. És per això que en aquest petit país ens sentim més com a casa que enlloc.